

להפטיר בפחות מעשרים ואחד פסוקים

נתבאר שהמפטיר בנביא לא יפחות מעשרים ואחד פסוקים, אמנם יש שני אופנים, שבהם תהא ההפטרה גם פחות מעשרים ואחד פסוקים.

א. היכא דסליק עניינא.

אם נשלם הענין בפחות מעשרים ואחד פסוקים, ניתן להפטיר בו, ואין צריך להוסיף פסוקים כדי שתהא ההפטרה עשרים ואחד פסוקים. כגון כשמפטירין^א "כה אָמַר ה' יְבָאוּת אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל עַל־לוֹתֵיכֶם סָפוּ עַל זְבַחֵיכֶם וְאָכְלוּ בָשָׂר" (ירמיהו ז' כ"א), שההפטרה קצרה מעשרים ואחד פסוקים, אלא שיש בה השלמת ענין.

ב. מקום שיש תורגמן.

לדברי רב תחליפא בר שמואל, הדין הזה שאין להפטיר בפחות מעשרים ואחד פסוקים, נאמר במקום שאין מתורגמן^ב, אבל במקום שיש תורגמן שמתרגם את ההפטרה, מאחר שעל ידו קריאת ההפטרה מתארכת, רשאים להפטיר גם פחות מעשרים ואחד פסוקים, מפני טורח ציבור.

וכן אמר רב שמואל בר אבא, שפעמים הרבה היה עומד לפני רבי יוחנן ומפטיר, וכשהיה קורא עשרה פסוקים, היה אומר לו רבי יוחנן להפסיק. ולכאורה יש ללמוד מדבריו, שגם במקום שיכולים להפטיר בפחות מעשרים ואחד פסוקים, מעשרה פסוקים לא יפחתו.

כל דבר שבקדושה טעון עשרה

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, נאמר, "וְלֹא תַחֲלָלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְּשֵׁכֶם" (ויקרא כ"ב ל"ב), ללמד שכל דבר שבקדושה, לא יהא פחות מעשרה.

וביאר רבי חייא כיצד למדו ענין זה. (א) נאמר במרגלים, "עַד מְתֵי לְעֵדָה הֲרַעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלֶי אֶת תְּלֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי שְׁמַעְתִּי" (במדבר י"ד כ"ז), והכוונה

^א **לכפרה**, ומשום הכי אין קורין בהן. [תוס'].]

^ב למנהגו היא הפטרת צו.

^ג משמע שיש מקומות שמתרגמים, ויש מקומות שאין מתרגמים. ועל זה אנו סומכין, שאין אנו מתרגמין הפטרות שבכל ימות השנה וכן הפרשיות. [עיי' תוס'].]